

מלי גולד היא דוגמנית, פסנתרנית, זמרת ושחקנית, אבל כולם מכנים אותה

הזונה של הקולנוע הישראלי

מייד לאחר־מכן עבדה מלי תקופה מסור יימת כמלצרית בחצר של בני אמדורסקי, שם פגשה בצעיר בשם עמוס גוטמן שגם הוא עבד כמלצר. עמוס סיפר לה כי כתב תסריט ובני יש לו תפקיד מצויין בשבילה. מלי שאלה אותו איזה מין תפקיד, והוא אמר לה: „זונה.“ שם הסרט היה מקום בטוח, ואורכו 40 דקות. לדיבריה היתה היא מספרת: „התסריט מספר על בחור עם בעיות התבגרות, שמתאהב בזונה הר גולן ראו את הסרט, ובעיקבותיו קיבלתי שני תפקידים נוספים בקולנוע. אמרו לי שאני טובה מאד בסרט הזה, ושאיני טיפוס קולנועי. סוכנת־השחקנים הביאה הון, שר אצלה הייתי רשומה שנתיים, אמרה לי: „אני לא יכולה לסדר לטיפוס כמוך סתם תפקיד. בשבילך צריך לכתוב תסריט.“ האמת היא שבשביל תפקיד אני מוכנה להשתנות, להפוך לאחרת. לצבוע שיער, להשמין, להסתפר, אבל בינתיים אני מבינה שרוצים אותי כמו שאני.“

ואכן, בימים אלה מצטלמת מלי ל־שני סרטים, ושוב — בתפקיד של זור נה. בסרט בוא נפוצץ מיליון היא מגי למת זונה שתמורת 500 לירות עליה להעסיק את האשמאי הזקן, אותו ממלם

לט מפקד המצלמות. תמיד הציעו לי ל־הצטלם בעירום אך לא הסכמתי. זה היה הורג את הורי, וזה לא היה שווה לי.“ כיום חדלה מלי מעבודתה כדוגמנית, והיא מגדירה את עצמה כשחקנית־קולנוע. הפעם הראשונה שבה הופיעה בסרט היתה כשבאה לבקר את ידידה, מוסקוניה, על בימת־הצילומים של קזבלן. הבמאי מנחם גולן ראה אותה, ונדלק. היא שיחקה ב־תפקיד קטנטן, והתאהבה במדיום. מאז עשתה מלי מיספר תפקידים ב־סרטים, אולם תמיד אותה דמות עצמה: הזונה.

את תקופת ה„זנות“ שלה החלה כשר הופיעה בסרט תיעודי שצילם אסי דיין, והיא מספרת: „כשהזמינו אותי להשתתף בסרט של אסי באה אתי עוד שחקנית. הבחורה היתה בדילמה. זה היה סרט דר־קומנטרי, ואילו היא היתה שחקנית. לב־סוף סירבה להשתתף ואני זכיתי בתפקיד שלה, שהיה גדול פי כמה מן המקורי שלי. האמת היא שגם לי עברה המחשבה בראש, שאולי אני עושה שיגאה. אחר־כך העברתי אותה. חשבתי שאם אני מעוניינת בכיוון הקולנוע, אני אשחק את הזונה הכי טוב שאני יכולה. הייתי צריכה לאלתר ויכוח עם שוטר, צילמו רק אותי וזהו.“

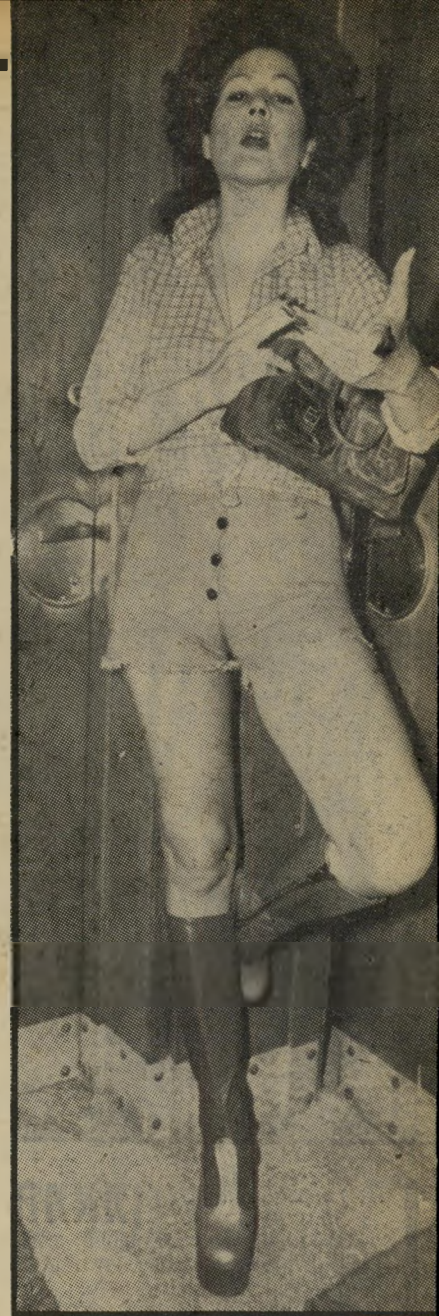
אפשר לאהוב אותה, אפשר לתעב אותה, אפשר ללעוג לה ואפשר ל־העריץ אותה. אך אי־אפשר להתעלם מ־מלי גולד. שכן הגיגות התמירה היא מאותן בנות־מזל הנראית תמיד בכל מקום, ובכל מקום רואים אותן.

שערה האדום־כרם של מלי פרוץ בדרך־כלל תילבושתיה נועזת ויוצאת־דופן, ואיפורה הכבד מכסה תווים עדינים ועיניים אינטליגנטיות. היא אינה מרבה בדיבור, וחושבת היטב לפני שהיא מנסחת מישפט. יש לה צחוק מקסים, אבל היא ממעטת לצחוק או לחייך. הופעתה החיצונית מטעה בהחלט. מלי נראית ומתלבשת כבחורה פרועה שאינה עושה חשבון לאף אחד, אך בשיחה ב־ארבע־עיניים מסתבר, כי מאחרי הדמות החריגה מסתתרת צעירה רגישה ומשכילה, בעלת עולם פנימי מרתק וידע רב ומגוון. מלי בניגוד לבחורות אחרות, יכולה להרשות לעצמה את הופעתה המהממת. אחרי הכל, היא שחקנית־קולנוע שקודם־לכן היתה דוגמנית. אלא שהיא אינה נר־אית ומתנהגת כך רק בגלל שתי עובדות מישניות אלה. למעשה, מלי עצמה אינה מודעת כלל לעובדה שהיא מתלבשת באופן שונה מכל האחרות או נראית מיוחדת מאד ומתנהגת באופן בלתי־מקובל. כשר שואלים אותה על תילבושתה ועל הופעתה החיצונית ואורח חייה, היא מרימה גבות בתמיהה ופולטת: „אף פעם לא חשבתי על זה. במה אני יוצאת־דופן? אני מת־לבשת ומתנהגת הכי נוח שיכול להיות בשבילי.“

מלי בת ה־25 נולדה בתל־אביב, לאב ממוצא יוגאי שהוא היסטוריון ופילוסוף במיקצועו, ולאם ממוצא צ'כי שהיתה עק־רת־בית מאז ומתמיד.

את חוקי־למודיה עשתה בבית־הספר הר־תיכון האמנותי רננים, ולאחר־מכן בחלמה ילין. מלי היפה אינה זוכרת את עצמה כילדה יוצאת־דופן, להיפך. ככל ילדה טור־בה למדה גם היא לפרוט על הפסנתר, אלא שהיא לקחה את העניין ברצינות, ולמדה משך 13 שנים רצופות אצל מורים ידועים. בהם מנהל האקדמיה למוסיקה אריה ורדי, ואצל המורה הידוע צבי קרן, שאצלו הש־תלמה גם בגיז ובאי־מפרובוזציה. לאלה הר־מכירים אותה שלא מקרוב, מהווה עובדה זו הפתעה, והפתעה נוספת מצפה להם כשהם נכנסים לדירתה הבוהמית, שאתה היא חולקת עם חברה, השחקן־במאי אשר צרפתי.

את כתלי הדירה מקשטים ציורים מ־הימים מעשה־ידיה, שמהם נשקפים אנשים

סוסטץ גיבורו של יורם קניוק הולך לחפש את בית־החולים שבו נולד, ומוצא שם זונה בדמותה של מלי גולד, המשחקת בקביעות דמות זו.

פרפרים בראש כשהיא מצוירת בעלי אנטים דמויי פרפרים (למעלה), ופרפרים בעלי אישיות משלהם, למלי יש

